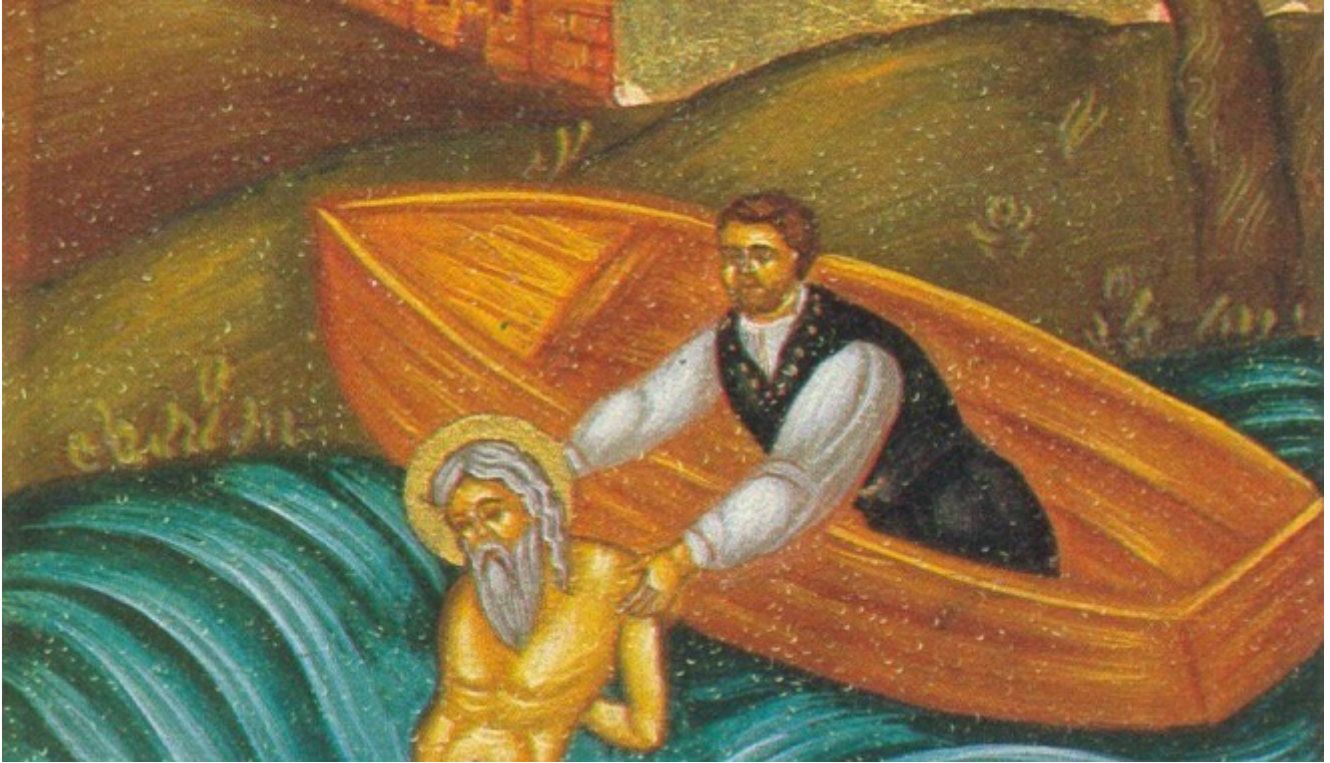

Νέες Αγιοκατατάξεις από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

Η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου κατά την Συνεδρία της την Τρίτη 11 Ιανουαρίου 2021, αποδεχθείσα την εισήγηση της Κανονικής Επιτροπής, ανέγραψε στο Αγιολόγιο της κατ' Ανατολάς Ορθοδόξου Εκκλησίας τους μαρτυρικώς τελειωθέντες Οικουμενικούς Πατριάρχες τον Κύριλλο Α΄, τον Κρήτα, τον Λούκαρη, και τον Κύριλλο Στ΄, τον Θράκα, οι οποίοι αγωνίσθηκαν υπέρ της αμωμήτου πίστεως μας.

Ιερομάρτυς Κύριλλος Λούκαρις (Λούκαρης) (1572-1638)

Γεννήθηκε στην Κρήτη, στο Ηράκλειο, το 1572 και έλαβε αξιόλογη εγκύκλια μόρφωση πλησίον του Μελετίου Βλαστού, δασκάλου της Σχολής του Σιναΐτικου Μετοχίου, την οποία συνέχισε και συμπλήρωσε στην Ιταλία (Βενετία, Πάδοβα). Ο λόγιος Πατριάρχης Αλεξανδρείας Μελέτιος Πηγάς, μεγάλη εκκλησιαστική προσωπικότητα του 16ου αιώνα, τον χειροτόνησε διάκονο και πρεσβύτερο σε ηλικία 21 ετών, το 1593, και τον τίμησε με τον τίτλο του αρχιμανδρίτη. Επελέγη λόγω των προσόντων του να σταλεί με άλλους στην Ουκρανία και Λευκορωσία για να βοηθήσει στον αγώνα εναντίον της λατινικής Ουνίας, την οποία υποστήριζε

σθεναρά ο βασιλιάς της Πολωνίας Σιγισμούνδος Γ΄ (1566-1632). Η προσφορά του στην αντιμετώπισή της υπήρξε μεγάλη και συνέδραμε στην οργάνωση της εκπαίδευσης των Ορθοδόξων κοινοτήτων. Εκεί συνειδητοποίησε τον κίνδυνο που διέτρεχε η Ορθοδοξία από την «κεκαλυμμένο» απειλή της Ουνίας. Θα συνεχίσει τον αγώνα του εναντίον της και στην Μολδαβία, Ουκρανία και Πολωνία. Το 1601 κλήθηκε να επιστρέψει στην Αλεξάνδρεια από τον Πατριάρχη, τον οποίο και θα διαδεχθεί μετά τον θάνατό του, λίγους μήνες αργότερα (1601), σε ηλικία μόλις 30 ετών.

Ως πατριάρχης Αλεξάνδρειας συνέχισε το έργο του προκατόχου του, αναδιοργανώνει οικονομικά το Πατριαρχείο, επισκευάζει ναούς, συνεργάζεται με όλες τις Ορθοδόξους Εκκλησίες και αναπτύσσει οξύ αντιλατινικό φρόνημα, που αποκαλύπτεται με τις «πολεμικές» του πραγματείες: «Περί της αρχής ή του πρωτείου του Πάπα» και «Διάλογος φιλαλήθους και ζηλωτού». Η παρουσία του στη Μολδαβία και Βλαχία, το 1613-1614, επιβεβαίωσε την απειλή της Ουνίας και γι' αυτό αναπτύσσει, καλλιεργεί σχέσεις με τους Προτεστάντες, τους Αγγλικανούς και τους Καλβινιστές.

Το 1620 εκλέγεται από την Πατριαρχική σύνοδο Οικουμενικός Πατριάρχης έχοντας διαμορφωμένη πλέον άποψη ότι ο Πάπας και οι Ιησουίτες είχαν ως βασικό στόχο τους «να μας διώκουσι ... και τον αφανισμόν του Πατριαρχείου και της

Εκκλησίας των Γραικών». Παίρνει αυστηρά μέτρα εναντίον της Ουνίας στο χώρο δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, τα οποία υποστηρίχτηκαν και από τους πρεσβευτές των προτεσταντικών χωρών στην Κωνσταντινούπολη. Η αντίδραση του Πάπα ήταν δόλια -αξιοποιώντας τους πρεσβευτές των πρεσβευτών των ρωμαιοκαθολικών χωρών αλλά και τους λατινίζοντες σπουδαστές του Κολλεγίου του Αγίου Αθανασίου της Ρώμης-συκοφαντούσε τον Κύριλλο και επιδίωκε την απομάκρυνσή του από τον Οικουμενικό θρόνο. Ο στόχος επετεύχθη προσωρινά -υπήρξαν τέσσερις (04) εκθρονίσεις κατά την διάρκεια της πατριαρχίας του- αλλά ο κλήρος και ο λαός της Πόλης θα τον επαναφέρουν και πάλι στον Οικουμενικό θρόνο για πέμπτη φορά.

Θα ιδρύσει στο Πατριαρχείο ελληνικό τυπογραφείο για την προώθηση των ορθόδοξων εκδόσεων, θα αναδιοργανώσει την παιδεία του γένους -έχοντας συλλάβει σε μια ενότητα τον αρχαίο ελληνικό και τον χριστιανικό κόσμο[4]- θα ανυψώσει το μορφωτικό επίπεδο του κλήρου, θα τονώσει και θα αναβαθμίσει το ποιμαντικό και πνευματικό του ρόλο. Θα μεταφράσει την Αγία Γραφή στη δημοτική γλώσσα, για να γίνεται κατανοητή από τους πιστούς. Οι δολοπλοκίες των Ιησουιτών, η συστηματική του δυσφήμιση και οι προσπάθειες μέσω χρηματοδότησης της αυστριακής πρεσβείας της Πόλης για την απομάκρυνση του Κυρίλλου από τον πατριαρχικό θώκο θα ευδοκιμήσουν. Θα συλληφθεί με την αθεμελίωτη κατηγορία ότι προετοιμάζε την εξέγερση των Ελλήνων και θα κλειστεί σε φρούριο του Βοσπόρου. Θα στραγγαλιστεί από γενίτσαρους και το σώμα του θα ριχτεί στο Βόσπορο το 1638. Μετά από αρκετό χρονικό διάστημα, όπως διασώζει ο λόγιος και ιστοριοδίφης Μανουήλ Γεδεών (1851-1943) «η θάλασσα ... εξέβρασε το νεκρό σώμα του κοντά στη νήσο Χάλκη». Τάφηκε με τιμές από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Παρθένιο τον Α΄ (1639-1644) στον ναό του ιστορικού μοναστηριού της Παναγίας της Καμαριώτισσας στη Χάλκη.

Ιερομάρτυς Κύριλλος Στ΄, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως († 1821)

Ο Άγιος Ιερομάρτυρας Κύριλλος ο Στ΄ (προστάτης του Πυθίου), ο επιλεγόμενος Σεραπετζόγλου (το κοσμικό του όνομα ήταν Κωνσταντίνος Σερπεντζόγλου), καταγόταν από την Αδριανούπολη και διδάχθηκε τα εγκύκλια γράμματα στην σχολή της γενέτειράς του. Υπηρέτησε ως αρχιδιάκονος στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως. Το έτος 1803 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Ικονίου και μετατέθηκε στην Αδριανούπολη το έτος 1810. Στις 4 Μαρτίου του 1813 εκλέχθηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Ήταν αυτός που συνέστησε την εκκλησιαστική μουσική σχολή υπό τους τρεις διδασκάλους της νέας μεθόδου, το έτος 1815. Υπήρξε φίλος των γραμμάτων και κήρυττε συνεχώς τον Θείο λόγο.

Στις 13 Δεκεμβρίου του 1818 παύθηκε από τον πατριαρχικό θρόνο και αναχώρησε για την πατρίδα του, την Αδριανούπολη, όπου υπέστη μαζί με άλλους είκοσι επτά κληρικούς και προύχοντες τον διά αγχόνης θάνατο, το έτος 1821, ως ενεχόμενος, σύμφωνα με το φερμάνι, που διέταξε τον απαγχονισμό, στο κίνημα που προετοίμαζε την ελευθερία του Ρωμαϊκού έθνους.

Η απόφασι για τον απαγχονισμό του Αγίου Κυρίλλου έχει ως εξής: «Επειδή εξηκριβώθη ότι ο εν Κωνσταντινουπόλει Πατριάρχης των Ρωμαίων, ο απολυθείς και εις Αδριανούπολιν εξορισθείς Κύριλλος, ο προκάτοχος του φονευθέντος Πατριάρχου, ενέχεται εις το κίνημα το παρασκευαζόμενον μεταξύ του Ρωμαϊκού Έθνους και πρέπει να εξαφανισθή και ούτος από προσώπου γης, προς παραδειγματισμόν, εξέδωκα το μυστικόν τούτο φερμάνιον και διατάσσω τον απαγχονισμόν του Κυρίλλου. Να τον συλλάβης αμέσως και να τον κρεμάσης με την περιβολήν του εντός της Αδριανουπόλεως».

Το σώμα του, αφού παρέμεινε κρεμασμένο για τρεις ημέρες, πετάχθηκε τελικά στον ποταμό του Έβρου, για να βρεθή και να ταφή λίγο αργότερα από τον χωρικό Χρίστο Αργυρίου. Τα λείψανά του μετεφέρθησαν έπειτα από χρόνια στην μητρόπολι της Ανδριανουπόλεως.

Στο συγγραφικό έργο του Κυρίλλου ανήκει ο «Πίναξ χορογραφικός της Μεγάλης Αρχισατραπείας του Ικονίου», ένα έργο, που δημοσιεύθηκε στην Βιέννη το 1812, για να ακολουθήση η Ιστορική περιγραφή του προεκδοθέντος χορογραφικού πίνακος του Ικονίου. Το δεύτερο αυτό σύγγραμμα, το οποίο εκδόθηκε στην Κωνσταντινούπολι το 1815, αποτελεί μία επεξήγησι του Πίνακα, ενώ περιλαμβάνει και μία περιγραφή της Ανδριανουπόλεως και των περιοχών γύρω από την Θράκη. Των γεωγραφικού περιεχομένου έργων του προηγήθηκε η συλλογή ποιημάτων «Ιερογραφική Αρμονία», με έμμετρα των Θ. Προδρόμου, Γ. Πισιδίου και Ν. Ξανθοπούλου, η οποία τυπώθηκε στην Κωνσταντινούπολι το 1802. Διασώζονται επίσης 158 κηρύγματά του, καθώς και μία συλλογή από αρχαίες επιγραφές, που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Ερμής ο Λόγιος».

Το μοναδικό τμήμα των ιερών λειψάνων του Αγίου που διασώζεται σήμερα φυλάσσεται στο σκευοφυλάκιο της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.

<https://bit.ly/335zX5h>